

ватъ, тѣ всѣкога ще умиратъ. Който се жени, той трѣбва да знае, че ще умре. Ако безсмъртниятъ се ожени, и той ще умре. Въ романа „Занони“ се говори за безсмъртния Занони, който, като се оженилъ, заедно съ жена си били осждени, въ времето на френската революция, да бждатъ гильотинирани. Занони е билъ членъ на Бѣлото Братство, но за отклонението, което направилъ въ живота си, трѣбвало да умре, заедно съ жена си. Отклонението на хората отъ правия пѣтъ се заключава въ тѣхното погрѣшно разбиране на женитбата. Тѣ мислятъ, че като се оженятъ, ще бждатъ щастливи. Обаче, работата не излиза така. Съ женитбата, именно, започватъ най-голѣмитѣ изпитания на хората. Като засѣгамъ този въпросъ, мнозина ще възразятъ, че бракътъ е свещенъ актъ, установенъ отъ Бога и отъ самата природа. Ако бракътъ, наистина, е установенъ отъ Бога, какъвъ е билъ първичниятъ бракъ? Ако бракътъ е установенъ отъ Бога, защо хората се развеждатъ? Щомъ хората се развеждатъ, щомъ се разлюбватъ, това показва, че бракътъ не е институтъ, установенъ отъ Бога. Днесъ хората само се влюбватъ и разлюбватъ, женятъ и развеждатъ. Значи, това сж човѣшки, а не Божествени работи. За оправдание на всичко това, хората турятъ на своитѣ постѣпки по единъ Божественъ етикетъ, за по-голѣмъ авторитетъ, но и това не ги спасява. Тукъ, именно, е тѣхната грѣшка. Тѣ трѣбва да знаятъ, че женитбата е последната фаза на земния животъ. Когато свърши всичкитѣ си работи и стане философъ, най-после човѣкъ се оженва и съ това завършва учението си на земята. Въ това отношение, женитбата е дипломъ, съ който хората отиватъ на гильотината. Това става не само съ мъжа въ дома, но и съ жена му, и съ децата му.

Сега ще приведа единъ разказъ, чийто дълбокъ смисълъ трѣбва да се разбере отъ всички. Единъ отъ индийскитѣ богове се отегчилъ да живѣе на небето, между боговетѣ, и пожелалъ да слѣзе на земята, да види, какъ живѣятъ хората. Като решилъ да дойде на земята, предложили му да си избере, каквато форма хареса, и въ нея да се въплѣти. Той започналъ да наблюдава многобройнитѣ форми, въ които животътъ на земята се проявява, и най-после се спрѣлъ върху тази на свинята. Слѣзълъ на земята и започналъ да живѣе като свиня: ходилъ отъ гора въ гора, лягалъ, ставалъ, ялъ, каквото намиралъ изъ горитѣ, радвалъ се на свободата си, докато единъ день се сдружилъ